

Carta oberta a la comunitat educativa de l'Escola Nou Clavé.

Recordar.

Hi ha dates al calendari que les recordem malgrat que no tinguin cap festivitat associada. Punts que han modificat la nostra vida de manera significativa, independentment de les conseqüències, són moments que ens han forjat el caràcter i que han passat a formar part de la nostra essència.

Per l'escola, aquest 3 de juny, és una d'aquestes dates.

Poques paraules poden expressar amb exactitud la pressió i impotència que vam viure ara fa just un any, quan davant d'un claustre perplex l'anterior propietat de l'escola va comunicar la seva decisió de tancar el centre. Una hora després la mateixa notícia la donaven al gruix de famílies que, a la sala d'actes, tampoc no podien creure el que estaven presenciant.

Un regal que van deixar sobre la taula i van fer mutis només dient que tot s'acabava a final de mes.

Davant d'això, podem veure les coses de dues formes:

Podem fixar-nos només en aquell dia. Llavors parlariem de confusió, tristesa i por. Tot el personal del centre veia com el seu lloc de treball desapareixia davant seu, lloc de treball que per molts havia esdevingut una extensió de casa seva, de la seva vida. A la vegada, prop de 300 famílies veien com el que desapareixia eren les places dels seus fills, nens i nenes que havien crescut i fet amistat aquí, ara sense centre on continuar els estudis i fora del termini d'escolarització. Aquell dia, en conjunt, és un cúmul de nervis, ràbia, impotència i incredulitat per totes bandes.

Però podem fixar-nos en tot el que va esdevenir des d'aquella data. Llavors parlariem de l'organització dels treballadors germinant la idea de formar una cooperativa per continuar amb l'activitat, la implicació i compromís de les famílies, donant suport a la idea, l'estiu de treball, reunions i més nervis... i l'acceptació de la nostra proposta per part del jutge encarregat del cas el 26 d'agost. Tres mesos de resiliència i lluita.

Però la vida es tracta de canvis i transformacions, i hem descobert que podem veure-ho tot des d'un tercer punt de vista. És temps llavors de recordar la sensació de por i fragilitat que vam patir famílies i treballadors, alhora que no oblidar la força i empenta amb la qual vam reaccionar.

Un any després sabem que el que ha germinat és una cosa meravellosa. Una escola, el Nou Clavé, que ha iniciat una vida renovada, sanejada i plena de projectes de futur.

Les dates que marquen les nostres vides serveixen per això, per no oblidar el que hem viscut i ser millors en tot el que vindrà.

El personal del Nou Clavé.